

[Ministeren for kulturelle anliggender]

dag. Der er en sammenhæng mellem disse ting, og jeg ser det sådan, at vi skrider støt frem i en mediepolitisk sammenhæng, hvor der efterhånden bliver større og større helhed i tingene.

Vi har mange grunde til at gøre det, for det første at det er u hensigtsmæssigt at fortsætte med en opdeling af lovgivningen vedrørende radio- og TV-siden, som det har været tilfældet hidtil. Jeg synes også, at vi må erkende – og det er der også flere af ordførerne der har været inde på – at den beslutningstagen, der har kendetegnet mediepolitikken, ikke har været særlig helhedsbetonet. Det har været en stykkevis og ikke klart struktureret beslutningsproces, specielt om lokalradio og -TV. Vi har sat ting i gang på radioområdet. Vi har fremsat og førstebehandlet et forslag om lokal-TV, men det har været enkeltbeslutninger uafhængige af hinanden.

Jeg tror, det er nødvendigt, og det er baggrunden for, at vi valgte den fremgangsmåde, som nu er valgt, at prøve at få et realistisk overblik over situationen på lokalradio- og lokal-TV-området målt på de mål, som vi vil realisere mediepolitisk. Det er det, vi vil undersøge. Det er et svar til hr. Tinning.

Hvad sker der f.eks. rent praktisk på lokalradioområdet? Vi har en lovgivning, der har fået virkning her pr. 1. april, og den er under udvikling, men vi opdagede jo allerede undervejs, at der er ting, som vi ikke har kunnet overskue, f.eks. i hvor stor udstrækning det er rimeligt at tillade samarbejde mellem flere kommuner på det lokale område, uden at lokalideen forsvinder. Der er altså nye problemer, som skal tages op allerede en måned efter, at forsøget er sat i gang. Jeg føler faktisk et meget stærkt behov for at overveje disse ting nøje for at se, hvad der rent faktisk sker. Man skal lægge mærke til, at loven fortsætter uændret på lokalradioområdet, det tror jeg der er grund til at understrege, også med en vis styrke, over for kommunerne, for dér har man ligesom ligget lidt i baghjulet og ventet på, at der skulle ske flere ting her i folketinget før sommerferien, før man satte lokalradiosystemerne i gang ved at nedsætte de lokale nævn, som skal til, i kommunerne.

Denne lov fortsætter, men jeg tror, at vi meget hurtigt vil opdage ikke blot de problemer, som jeg har peget på et enkelt af, men

som vi kender flere af, men også problemerne med at se, hvad mønsteret overhovedet bliver. Vi vil også få problemer med at vurdere finansieringsgrundlaget, for jeg er ganske sikker på, at det finansieringsgrundlag, som gælder for den eksisterende lokalradio-lovgivning, som vi ikke med det forslag, vi fremsatte, uden videre ønskede at føre over på lokal-TV-området, har store mangler, som vil betyde, at lokalradiosystemet ikke uden videre kan udvikle sig, som vi havde kunnet ønske det.

Det er sådan nogle ting, jeg synes vi må have overblik over, og som jeg synes det er godt vi får en fornuftig analyse af, sådan at vi har et konkret udgangspunkt for at prøve på så hurtigt som muligt at få etableret en samlet lovgivning for lokalradio- og lokal-TV-området.

Det gælder også dagbladenes medvirken, som jeg tror det er vigtigt at vi får drøftet igennem, for det viser sig, at der allerede nu for dagbladsmedvirken er forskellige mønstre, som det kan være svært at se perspektiverne i, hvis ikke man får tænkt tingene igennem i løbet af de næste måneder.

Men finansieringsproblemerne er nok de væsentligste, og hvilke muligheder er der? Jeg synes, det må være klart, at bingo ikke kan og ikke bør være en hovedkilde for finansiering af radio og TV. Jeg synes personlig og har aldrig lagt skjul på det, at reklamer burde være en af finansieringsmulighederne. Jeg tror, vi trænger til at få disse ting belyst endnu en gang.

Det er ud fra ønsket om at realisere en sådan gennemgang, en sådan analyse med henblik på at få en samlet lovgivning på dette område, at dette forslag er fremsat.

Afslutningsvis skal jeg sige, at det ikke behøver at vare et helt år, inden der kan komme nye til. Man skal lægge mærke til, at fristen på et år har som forudsætning – hvilket også er indeholdt i det forslag, som nu ikke kommer til behandling – at der må være en afviklingsperiode, efter at en permanent ordning er slået fast for det, som er i gang. Den er forudsat at være 6 måneder, og det vil sige, at vi helst skulle i gang med lovgivning på dette område i begyndelsen af 1987, og så snart loven er på plads, vil der kunne komme flere til efter de regler, vi måtte blive enige om. Med andre ord er denne årsfrist